

Đức Lâm

Chiếc bóng bên đường

... Tôi rú lên kinh hoàng. Bóng đen cúi xuống thật gần hơn. Một màn đêm đặc quánh như dán chặt vào mắt tôi. Mùi tanh tươi thốc mạnh vào mũi . Cơn ngọt bắt đầu đè nặng lên buồng tim, lan sang cuống phổi. Mũi tôi như bị một bàn tay vô hình bịt chặt lại. Tôi há hốc miệng để thở, nhưng ống khí quản như bị tắc nghẽn bởi một chất nhầy sền sệt đang len lỏi chui vào ...

oOo

Tôi tin chắc có một điều lạ kỳ đang xảy đến cho tôi nếu không nói là dị kỳ. Tôi ghi lại đây những giòng này bằng tất cả sự minh mẫn sáng suốt của trí óc. Vì tôi lo sợ tôi không còn lại bao nhiêu thời gian nữa trước khi bóng đen của đời tôi sẽ úp chụp lấy tôi.

Cách đây một tuần, tôi được mời dự tiệc sinh nhật một người bạn cũ. Bạn tôi, anh Trọng, vừa mới dời nhà về một khu ngoại ô xa thành phố, gần một nghĩa địa hoang phế, lau sậy mọc um tùm, khói nhang tàn lụn lạnh lẽo. Buổi tiệc được khoản đãi vào một chiều thu trong vòng thân mật, chỉ có năm người đều quen biết nhau cả. Anh Tam, sau khi đã quá chén, rượu ngà ngà say - và có lẽ vì sự gần kề của khu nghĩa địa - đã nêu lên câu chuyện về những người " yếu bóng vía " thì dễ bị ma nhát, có nghĩa là dễ nhìn thấy ma như anh giải thích. Tất cả nhao nhao lên bàn cãi, để xem ai trong đám là người " yếu bóng vía ". Kết luận là tên tôi được mọi người đưa ra, vì lý do là tôi có tật hay giật mình, tôi khi ngủ hay mơ nói xàm lảm nhảm, hay có ác mộng và thể chất ốm yếu xanh xao gầy gò. Nhưng tôi vội đánh đổ những lập luận này bằng sự tuyên bố là chưa bao giờ tôi được thấy ma dù chỉ là chiếc bóng mờ, Cuộc nói chuyện râm ran như pháo nổ cho đến khuya, lân lan từ đề tài ma quỷ đến những chuyện người chết oan, chết vì bị hãm hại, hồn hiện về để báo oán. Khi đồng hồ điểm đúng mười hai tiếng, thì mọi người không hẹn đồng đứng lên từ giã chủ nhà, lục tục kéo nhau ra về. Anh Quang và tôi, vì xe đậu khá xa, nên cùng bách bộ chung một quãng đường. Lúc chúng tôi đi ngang qua khu nghĩa trang hoang tàn, không hẹn cả hai đều phóng tầm mắt nhìn sâu vào bên trong, nơi những nấm mồ nằm lù lù lạnh lẽo dưới ánh trăng soi yếu ớt. Anh Quang bỗng lên tiếng, phá tan cái không khí nặng nề đang bao trùm lên cảnh vật.

- " Trong số những nấm mồ vô chủ này, không biết có kẻ nào bị chết vì bạn hãm hại không ? "

Tôi lờm anh :

- " Thì anh cứ hỏi thẳng tôi xem " tên yếu bóng vía " này có nhìn thấy hồn ma chết oan nào đang đội mồ trời lên không ? Anh đừng lo. Khi vừa thấy bóng ma nào lảng vảng sau tấm mộ bia, tôi sẽ tri hô lên ngay để anh thoát thân kịp. "

Anh Quang cười phá lên một tràng dài. Chuối cười anh vụt ngưng bắt. Anh lay mạnh cánh tay tôi và thì thầm :

- " Có người ...có người đứng trên mả ! "

Tôi vội nhìn theo hướng mắt anh đang chăm chú dán vào một chỗ sau cổng tường. Tôi không nghe động tĩnh gì cả, ngoại trừ một tiếng động khẽ như chim vừa vụt cánh ngang qua tai. Tôi cúi đầu nhìn xuống chân vì mắt như thoáng thấy một lay động nhẹ đâu đấy. Thực ra chỉ là bóng chúng tôi do ánh đèn đường hắt xuống lề . Không ... phải nói là chỉ có bóng anh Quang còn bóng tôi thì ... đã biến mất ! Tôi kinh ngạc quay nửa vòng, mắt tìm tòi lục soát vĩa hè. Một nỗi lo sợ hoang mang khôn tả xâm chiếm tâm hồn. Tiếng anh Quang cười vọng bên tai tôi.

- " Ha, ha. Đùa tí cho vui. Thế mà trông anh tái mét. Hồn vía đi đâu mất rồi ? Ha, ha, ha ... "

Tôi định trả lời anh là ba hồn chín vía tôi vẫn còn đầy đủ duy chỉ có chiếc bóng tôi thì đã đi đâu mất ! Nhưng vừa lúc ấy thì chúng tôi đi khuất vào một vũng tối và anh Quang cũng đến nơi đậu xe. Tôi do dự băn khoăn muốn nói với anh về chiếc bóng nhưng rồi lại thôi. Và hơi men thỉnh thoảng bốc lên từng bùm từ miệng khiến tôi đâm ra hoang mang nghi ngờ chính cả mắt mình. Chúng tôi chia tay nhau

vội vã và tôi cũng vội vàng trèo lên xe phóng nhanh về nhà. Chất men giờ đã ngấm sâu vào cơ thể và cơn buồn ngủ làm nặng đầu và hai mí mắt. Tôi không buồn bật đèn khi về đến nhà và sờ soạng trong bóng tối đi vào phòng ngủ lăn ra giường ngủ thiếp một giấc dài mê mết ...

Những ngày kế tiếp đối với tôi là một ác mộng dài ghê gớm. Bóng tôi đã thật sự ra đi vĩnh viễn. Tôi khổ sở vô cùng. Ban ngày khi mặt trời lên cao, và buổi tối khi đèn đường đã thắp sáng, tôi chui rúc trong nhà, ngồi trong phòng tối, bên cửa sổ, nhìn cuộc sống tấp nập bên ngoài. Tôi sợ phải mở đèn vì nỗi lo sợ không nhìn thấy bóng mình in trên nền gạch hay trên tường. Một đêm - đúng ra là sau hai đêm tự nhốt mình trong nhà - không chịu nổi sự tù túng, tôi lò mò tìm lấy áo khoác và chup mũ lên đầu rồi rón rén đi ra ngoài. Trời đã khuya lắm rồi. Đèn đường đã tắt từ lâu (theo chương trình tiết kiệm nhiên liệu vừa mới ban hành), con trăng vàng vọt lu mờ treo lơ lửng trên không trung, tôi an tâm rảo bước trên vỉa hè, hít mạnh làn không khí tự do. Con đường vắng tanh không một bóng người. Chỉ có tiếng chân tôi thỉnh thoảng vang dội trên lề xi-măng. Tôi bắt đầu suy gẫm về tình trạng hiện tại bất thường của mình. Một con người không bóng !? Tôi đã mất chiếc bóng. Không, phải nói đúng hơn là chiếc bóng tôi đã lìa thân tôi. Đã lìa thân tôi hay bị bắt lìa ? Một ý nghĩ khác chợt ủa tới, xô ngã ý nghĩ trước. Hay là tôi không có thật !? Tôi thấy mọi người nhưng người không nhìn thấy tôi ? Một con người thật sự bằng xương bằng thịt phải có bóng. Tôi bất chợt đưa tay lên sờ soạng thân thể, mặt mũi mình và thở phào nhẹ nhõm. Tôi vẫn còn

là tôi !

Con đường dẫn ngang qua một công viên tối. Không ngần ngại, tôi rẽ vào lối nhỏ nằm giữa hai hàng cây thấp um tùm. Tôi miên man suy nghĩ, chân bước một cách máy móc. Một cơn gió mát lạnh lướt qua. Những lùm cây thấp gần đấy chao động nhẹ tới trước trông giống như một bóng người đang ngồi thụp xuống đất. Tôi đi ngang qua và như có một linh tính vô hình nào đó xui khiến, tôi đưa mắt lục soát bụi cây. Và tôi chợt thấy chiếc bóng . Nó đang lom khom sau chùm cây, trên đầu có chiếc mũ úp. Tôi lặng người đi vì kinh hãi. Kẻ gian đang rình rập để mưu toan gì đây. Tôi quay người lại rảo bước như chạy ra khỏi công viên. Sau lưng tôi là cả một sự im lặng nặng nề. Tôi không nghe thấy tiếng chân đuổi theo. Tới vỉa hè, tôi ngoái đầu nhìn lại và suýt bật rú lên vì kinh hoàng. Bóng đen đang bám sát lưng tôi. Nó di chuyển một cách nhẹ nhàng, âm thầm, không gây ra một tiếng động nhỏ. Mặc dù nó sát tôi, gần như hình với bóng , nhưng tôi hoàn toàn không nghe hơi thở của nó. Tôi kinh hãi lao mình bỏ chạy về phía con đường dẫn về nhà. Tôi chạy như điên cuồng. Trong đêm vắng, tiếng chân tôi vang dội thành thịch trên đường. Tôi không dám ngoảnh nhìn lại phía sau, vì vừa sợ làm mất đà chạy, vừa sợ những điều mình sẽ trông thấy làm mất đi phần nào sự can đảm đang được dồn lên đến mức tận cùng. Hơi thở tôi phát ra hỗn hển từ lồng ngực. Tôi chạy băng qua đường, xô cổng lao vào sân, tay hí hoáy mò xâu chìa khoá trong túi lúi vội ra tra vào ổ. Tôi có cảm giác rờn rợn sau lưng. Không kịp suy nghĩ, tôi xô mạnh cửa nhào vô nhà và đóng ập cửa lại. Tôi chỉ kịp trông thấy chiếc bóng

đang nhảy bổ tới trước khi cánh cửa đóng sầm lại. Tay tôi luống cuống cài then ngang cửa. Chiếc bóng ở phía bên kia cánh cửa. Tôi tin chắc như vậy mặc dù tất cả đều im lìm. Xâu chìa khóa cũng bên kia cửa. Tôi không nghe tiếng khua loảng xoảng của nó. Bên ngoài im lặng như tờ. Tôi nghe tiếng chuột rúc đầu đây. Tôi áp chặt tai vào thành cửa. Một sự im lặng nặng nề đến khó thở. Tôi rón rén đến bên cửa sổ, vén một góc màn nhỏ nhìn ra ngoài. Tôi suýt bật lên một tiếng la. Chiếc bóng đang dán sát vào kính, trông như một lớp sương khói đen. Tôi lùi nhanh lại. Góc màn rủ xuống. Hai đầu gối tôi như muốn quỵ xuống. Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà và lùi dần vào giữa phòng, đôi mắt không rời chiếc màn trắng. Tôi ngồi đó cho đến khi ngoài trời bắt đầu có tiếng chim hót. Tôi nghe tiếng chó của người hàng xóm sủa ăng ăng. Rồi có tiếng gõ ở cửa. Cái quả nẩy từ từ xê dịch theo chiều kim đồng hồ. Có tiếng người hàng xóm la ơi ơi. Phải sau nhiều giây định thần, tôi mới nhận ra là ông ta đang gọi tên tôi. Tôi rút then, mở hé cửa và đưa mắt nhìn ra ngoài quan sát. Chỉ có ông hàng xóm đang dẫn chó đứng trước cửa nhà tôi. Vừa thấy tôi, ông vội giơ cao chùm chìa khóa lắc lắc.

- Cậu Tùng ơi, sao lại thế này ? Chìa khoá cậu bỏ quên trong ổ khoá. Tôi cứ ngỡ là trộm dọn trống nhà cậu rồi đấy ! Thật là hú vía. Tôi lí nhí cảm ơn. Ông ta quay bước và như sức nhớ ra điều gì ngoài cổ lại bảo tôi :

- Nay, cậu phải cẩn thận tí nhé. Hồi khuya con Vện cứ gặm gừ mãi làm tôi phát sốt ruột nhìn ra ngoài vườn. Hình như có trộm rào

quanh đây đây, cậu ạ. May cho cậu là nó không trông thấy xâu chìa khóa cậu bỏ quên nơi cửa !

Ông hàng xóm đã bỏ đi từ lâu nhưng tôi vẫn còn đứng tựa cửa, đầu óc rối bời đầy lo sợ. Chiếc bóng đã lẩn quẩn suốt đêm quanh khu nhà tôi. Có một cái gì quen thuộc ở nó làm cho tôi kinh hãi. Và cái nét quen thuộc đó như được bao bọc trong một lớp hư ảo làm tôi rờn rợn. Và ý nghĩ cái bóng đó là cái bóng đã mất của tôi làm tôi choáng váng. Tôi có cảm giác hụt hẫng như đang rơi vào một khoảng trống mông lung không có điểm tựa cho những sự diễn giải bằng lý trí. Tôi khoá cửa, gài then, chui vào chăn, ôm đầu suy nghĩ miên man và thiếp đi vì mệt mỏi.

Khi tôi thức giấc thì bên ngoài thành phố đã lên đèn. Chân tôi sờ soạng trong bóng tối tìm đôi dép. Cái mát lạnh của nền gạch bông làm tôi tỉnh hẳn ra và trở về thực tại nhanh chóng. Cái thực tại ghê gớm và phi lý. Và chính cái phi lý đó càng làm cho nó ghê gớm hơn. Chiếc bóng tôi đang lảng vảng rình mò tôi quanh đây. Nó chờ đợi gì ở tôi ? Tôi có thể mang lại được gì cho nó? Tôi không dám vén màn cửa sổ nhìn ra ngoài. Tôi sợ phải trông thấy nó sau khung kính. Tôi đi loang quanh trong phòng như một con thú bị nhốt trong lồng. Mãi về sau, khi dư âm của cuộc sống bên ngoài đã lắng dịu hoàn toàn thì tôi đoán đêm đã khuya. Tôi nhìn mặt chiếc đồng hồ dạ quang lấp lánh chiếu trong bóng tối. Vừa qua mười hai giờ đêm. Tôi ngồi thụp xuống phía bên dưới cửa sổ và đưa tay giở chậm chậm một góc màn, cố nén thở mạnh. Bóng đen in rõ trên khung kính, dù bên ngoài trời đã tối. Phản xạ đầu tiên của tôi là chực buông màn xuống nhưng như

có một sức mạnh vô hình nào đó níu tay tôi lại. Tôi ngồi yên, mắt như bị thôi miên vào chiếc bóng. Nó di chuyển chậm chậm trên nền kính trong, từ trái sang phải rồi từ phải sang trái, mặt dí sát vào kính. Thật ra, tôi không biết nó đang nhìn tôi hay đang quay lưng lại tôi. Vì nó chỉ là một chiếc bóng đen tuyền từ trên xuống dưới. Và tôi bỗng khám phá ra một điều mới làm tôi hãi hùng thêm : so với lần đầu trong công viên, chiếc bóng như dày đặc hơn, thật hơn là ... một cái bóng ! Nó lẩn lư bên kia kính, trong một nhịp điệu đều đặn một cách quỷ quái khiến tôi rợn người buông vội góc màn. Tai tôi như nghe rõ nhịp tim nhảy loạn xạ trong lồng ngực nhưng cùng lúc nó cũng bắt được cái âm thanh lạ kỳ mà cái bóng gây ra khi hai tay nó sờ soạng cào vuốt trên kính. Những âm thanh đặc sệt không tiếng vang khiến tôi hình dung đến những cái nút cao su hình quặn đang được úp chụp trên mặt kính và được kéo rà từ trên xuống dưới. Cái âm thanh gần giống như tiếng mút chùn chục phát ra từ mồm một con heo rừng đang ăn đêm. Tôi lùi dần về cuối phòng, lòng hoang mang một nỗi sợ hãi khôn tả. Tiếng động bên cửa sổ kéo dài mãi tới gần sáng thì tắt hẳn. Tôi ngồi trên nền gạch lạnh, gục đầu xuống hai gối và ngủ thiếp đi vì mệt mỏi.

Đêm thứ sáu, chiếc bóng không đến. Tôi ngồi chờ nó gần suốt đêm sau cửa sổ, một góc màn được vén lên. Cuối cùng, khi hừng đông bắt đầu ửng hồng, tôi bò vào giường và lần đầu tiên kể từ ngày bị cái bóng săn đuổi, tôi ngủ một giấc gần như an lành thư thái.

Đêm thứ bảy, chiếc bóng không đến. Tôi đã đợi nó cho đến nửa đêm nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Bên ngoài, ánh trăng soi

huyền hoặc. Một thứ ánh sáng huyền ảo làm mọi cảnh vật mang những sắc thái muôn hình vạn trạng đầy biến đổi. Cái ánh sáng bàng bạc làm hoang mang lung lạc lòng người. Và những câu hỏi lạ lùng bắt đầu hiện lên trong tâm trí rối rắm của tôi sau những đêm dài thiếu ngủ vì sự ám ảnh của chiếc bóng. Tôi tự hỏi những gì xảy ra cho tôi từ sau bữa tiệc có thật không hay chỉ do trí tưởng tượng bệnh hoạn của tôi ? Hay tôi đang nằm mơ chẳng ? Hay trong bữa tiệc, tôi đã quá chén, té vỡ đầu nặng và đang nằm hôn mê trên một giường bệnh chờ cấp cứu ? Tôi cần phải điện đến anh Quang để làm sáng tỏ điều này. Tôi vội vàng đứng lên và bật đèn để nhắc điện thoại. Nhưng sự trống trải trên nền gạch và trên tường làm tôi khựng lại trong căn phòng sáng. Rõ ràng là tôi không nằm mơ kia mà ! Chiếc bóng tôi đã rời tôi đi mất từ gần bảy ngày nay ! Tôi vụt tắt đèn, ngồi bệt xuống chiếc ghế gần đấy, tâm thần bấn loạn. Bóng tối đang bao trùm tâm hồn tôi không một chút thương tiếc, như một mạng lưới dày đang úp chụp xuống đầu. Tôi cố gắng suy nghĩ nhưng trí não tựa như một chất bùn đen đặc sệt không còn một ngõ ngách nào cho các tế bào giao thông nhau. Tôi có cảm tưởng như chiếc đầu nặng ngàn cân đang đè trên hai vai. Tôi cần phải làm một cái gì để quên cái cảm giác khó chịu ấy. Và quên luôn bốn bức tường đang vây hãm tôi. Tôi lấy giấy bút ra bàn và bắt đầu ghi lại những gì đang xảy đến với tôi. Những dòng chữ đen dần dần trải đầy lên giấy. Những tờ giấy từ từ chồng chất lên nhau. Bên ngoài trời bắt đầu sáng. Âm thanh của sự sống bên ngoài dần dần rõ nét. Tôi bơ phờ gục đầu lên tờ giấy trải trên bàn, khép đôi mắt mỗi một lúc lại cố xua đi cơn nhức nhối đang đục

xoáy đỉnh đầu. Bên ngoài trời bắt đầu sáng rõ.

Đêm thứ tám, tôi ngồi chờ chiếc bóng đến quá nửa đêm. Nhưng nó vẫn biệt vô âm tích. Tôi muốn điên lên sau nhiều giờ hồi hộp ngồi nấp sau chiếc màn. Thần kinh tôi căng thẳng như dây đàn bị căng cứng quá độ. Tôi nguyên rủa cái bóng khốn nạn đã làm tôi điêu đứng vì nó cả tuần nay. Tôi tức tối vì ánh sáng tạo ra những chiếc bóng để tôi, người không bóng, trở thành một giống loài khác người. Tôi ngột thở vì chỉ nhìn thấy bốn bức tường trơ trụi từ nhiều ngày nay. Tôi muốn đi ra ngoài để được tự do hít thở làn không khí có cây xanh gió mát. Tôi vén màn nhìn ra. Khung cửa sổ trống trải một cách lạ thường khi vắng chiếc bóng. Tôi quan sát chung quanh cổng ra vào. Bốn bề im phăng phắt. Không một ngọn gió lay gợn lá cành. Tôi phải đi ra ngoài. Ý nghĩ đó vang dội mãnh liệt trong đầu tôi, dần dần lan rộng đến từng thớ thịt, thúc đẩy tôi đi nhanh đến cửa. Và tôi đi ra ngoài. Tôi đi ra ngoài thật sự. Tôi say sưa với điều mới mẻ này. Cái mát của đêm mơn trớn trên làn da tôi. Tôi đi miệt mài từ con đường này qua con đường khác dưới vòm trời rộng. Lồng ngực tôi như căng phồng lên trong cái tự do vừa tìm lại được. Ồ, dễ dàng đến thế sao ? Chỉ cần chiến thắng cái hèn nhát mềm yếu của lòng mình thì mọi sự bỗng trở nên giản dị hơn. Tôi muốn hét lên vì sung sướng. Nhưng khi tiếng tôi thoát ra khỏi cổ thì chỉ là một âm thanh tắc nghẽn vì kinh ngạc. Tôi đang đứng dưới cột đèn đường và bóng tôi đang trải dưới chân ! Một luồng hy vọng tựa như những làn sóng mạnh ào ạt ủa đến trong tôi. Tôi trở lại một con người bình thường ! Nhưng có một điểm khác thường trong cái bóng tôi làm tôi chú ý. Chiếc bóng

không nổi liền với chân tôi mà nó lại cách xa tôi đến hơn nửa bước ! Cùng với sự nhận thức này, những chi tiết khác như những tia sáng kinh hồn xuyên mạnh vào não tôi : đèn đường đã tắt từ lâu theo chương trình tiết kiệm nhiên liệu, chỉ có con trăng tròn như chiếc đĩa đang trải một lớp ánh sáng vắng vặc trên vỉa hè và cái bóng tôi trên lề đường dày đen kịt như dầu hắc ! Và cùng lúc, cùng lúc ấy, một mùi xú uế nồng nặc phả vào mặt tôi. Tôi chợt hiểu và rú lên kinh hoàng. Bóng đen cúi xuống thật gần hơn. Một màn đêm đặc quánh như dán chặt vào mắt tôi. Mùi tanh tươi thốc mạnh vào mũi . Cơn ngột bắt đầu đè nặng lên buồng tim, lan sang cuống phổi. Mũi tôi như bị một bàn tay vô hình bịt chặt lại. Tôi há hốc miệng để thở, nhưng ống khí quản như bị tắc nghẽn bởi một chất nhầy đen sền sệt đang len lỏi chui vào ... Tôi ngã quỵ xuống nền xi-măng lạnh, mắt trợn trừng, miệng há lớn cố hớp lấy một chút chất sống đang bao quanh tôi nhưng cổ họng tôi nghẽn cứng chỉ phát ra được vài tiếng ăng ặc. Chúa ơi, xin hãy cứu lấy con !

... Khi tôi mở mắt ra thì nền trời vẫn còn con trăng to tròn chiếu thẳng vào mắt tôi. Tôi bật ngồi dậy nhẹ nhàng như một chiếc lò xo. Ánh mắt tôi như xuyên thủng màn đêm. Tôi nhếch môi nở một nụ cười tinh quái và cất bước tìm về hướng nhà anh Trọng.

Antony 31.10.2005

Đức Lâm

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 12 năm 2006

